

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на АВИОКОМПАНИЯ БЪЛГАРИЯ ЕЪР АД, с ЕИК 000633828 срещу наказателно постановление №387/14.09.2023 г. на директора на РДГП - ХХХ гр. София, с което на основание чл. 51 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) за нарушение чл. 20 ал. 1 т. 1 вр. чл. 19 ал. 1 т.1 ЗЧРБ му е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

В жалбата се излагат подробни доводи, че са налице процесуални нарушения – непосочване в АУАН и НП на законовите разпоредби, за които се твърди, че са нарушени. И в двете е посочено, че са нарушени чл. 20 ал. 1 т. 1 вр. чл. 19 ал. 1 т. ЗЧРБ, но последната разпоредба е неприложима, тъй като „България Еър” АД е превозвач, а същата създава задължения за чужденците, който влизат или преминават транзитно през територията на РБългария, а не за превозвача. Разпоредбата на чл. 20 ал. 1 т. 1 ЗЧРБ, същата предвижда задължение за превозвача да установи редовността на документа за пътуване на чужденеца и наличието на българска виза, когато такава е необходима, като тази норма е бланкетна и не дава яснота за правното основание. Нарушени са нормите на чл. 42 т. 5 и чл. 57 ал. 1 т. 6 ЗАНН. Налице е и недоказаност на нарушението, тъй като съгласно чл.20 от Регламент (ЕО) №562/2006 г. вътрешните граници могат да се преминават на всяко място, без да се извършва гранична проверка на лицата, независимо от тяхната националност, респ. нарушението е несъставомерно, защото лицето е пресичало външна граница на ЕС - влязло е в България от Франкфурт, Германия. С регламент (ЕО) №562/2006 г. е премахнато извършването на граничен контрол на лица, пресичащи вътрешните граници на държавите-членки на ЕС. Моли се за отмяна на атакувания акт. Редовно призован жалбоподателят-ЮЛ не изпраща представител.

Въззиваемата страна редовно призована, се представлява от юрисконсулт ЕК, която излага доводи за неоснователност на жалбата и доказаност на нарушението по безспорен начин. Моли съда да потвърди изцяло НП като правилно и законосъобразно, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и логическо единство във връзка с оплакванията в жалбата, приема за установено следното:

Жалбата е ДОПУСТИМА като подадена от надлежна страна в преклузивния срок.

Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА, като мотивите за това са следните:

По делото е установена следната фактическа обстановка:

На 12.07.2023 г. около 17:35 часа в гр. София, на ГКПП - Аерогара София, контролните органи на въззиваемата страна извършили гранична проверка на влизане в страната на пътници, пристигнали с полет FB438 от Франкфурт за София.

Те установили, че жалбоподателят-ЮЛ след като е бил длъжен да провери документите за пътуване преди да извърши услугата по превозване на лицето JOSE DENNIS SEY, роден на 04.03.1989 г., гражданство Филипини, паспорт №P0580777B, издаден на 07.02.2019 г., притежаващ многократна виза тип „С“ №068284621, издадена на 15.06.2023 г. от Германия, валидна от 24.06.2023 г. до 23.06.2024 г., която не е използвана за влизане в държава, прилагаща изцяло достиженията на правото от Шенген, в качеството на превозвач е превозил лицето до Република България, без наличието на валидна виза или разрешение за пребиваване, като е издал превозни документи - билет и бордна карта. Лицето не е отговаряло на изискванията на чл. 8 ал. 1 ЗЧРБ и чл. 6 ал. 1 т. б от Регламент (ЕС)2016/399.

На 17.08.2023 г. свидетелят К ГР на длъжност мл. експерт и командир на отделение к ъ м ГКПП - Аерогара София съставил на дружеството-жалбоподател АУАН №374/ 17.08.2023 г., след което на същата дата бил предявен на лицето ЛДИ – деловодител, която го подписала с отбелязване, че възразява и иска административнонаказателното производство да бъде прекратено.

Няма данни по делото жалбоподателят-ЮЛ да се е възползвал от възможността, предоставена му по чл.44 ал.1 ЗАНН.

Наказващият орган възприел изцяло фактическата обстановка установена от контролните органи и издал атакуваното наказателно постановление.

Въз основа на изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

АУАН е съставен от компетентен орган, като в него нарушението е ясно и точно описано, като са посочени датата, мястото, начинът на извършването му и нарушените законови текстове. Актът е подписан от двама свидетели, като е бил връчен на представител на ЮЛ. От пълномощно от 07.04.2014 г., /л.46 от делото/, е видно, че ЛДИ на длъжност - деловодител е била надлежно упълномощена да представлява жалбоподателя пред РД "ГП" Аерогари София, с право да получава АУАН и НП.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, като в съдържанието му нарушението отново е описано подробно по дата, място и

начин на извършване, отразени са нарушените законови разпоредби, както и основанията, на което се налага санкцията. В този смисъл съдът намира, че съдържа всички съществени реквизити за редовност, посочени в чл. 57 ЗАНН и нарушителят е бил запознат с всички фактически и правни основания на административнонаказателното обвинение.

Спазени са сроковете по чл. 34 ЗАНН за съставяне на акта и издаване на наказателното постановление. При проверката на АУАН и НП намира, че в процедурата по издаването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, както се твърди в жалбата.

Абсолютно неоснователни са възраженията на жалбоподателя-ЮЛ за неясно описание на деянието, тъй като в съставения АУАН и издаденото НП вмененото нарушение е описано по коректен и ясен начин - посочено е, че филипинският гражданин не е имал налична валидна виза или разрешение за пребиваване. Ето защо е правилна преценката на проверяващите, че към 12.07.2023 г. чужденецът не е отговарял на условията за влизане в страната по чл. 8 ал. 1 ЗЧРБ, както и на тези, посочени в чл. 6 ал. 1 т. "б" от Регламент (ЕС) №2016/399, а превозвачът не е изпълнил задълженията си по чл. 20 ал. 1 от ЗЧРБ да провери това обстоятелство.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства: гласни – показания на свидетелите К ГР, БМГ и БГГ като съдът счита, за обективни, непротиворечиви и последователни, поради което ги кредитира изцяло. В тази насока са и събраните писмени доказателства по делото.

Посочените гласни и писмени доказателства кореспондират помежду си, поради което тяхното подробно обсъждане не се налага.

Разпоредбата на чл. 20 ал. 1 т. 1 ЗЧРБ е категорична, че превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя.

Съгласно чл. 19 ал. 1 т. 1 ЗЧРБ чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава е необходима.

Съдът намира, че безспорно се установи по делото, че на процесната дата, с полет FB438 от Франкфурт за София, е пътувал JOSE DENNIS SEY – филипински гражданин, който не е притежавал валиден документ за пътуване. Безспорно се установи и, че този факт не е установен от

превозвача-жалбоподател преди да извърши услугата по превоза и преди да бъде издаден превозен документ – билет и бордна карта.

JOSE DENNIS SEY е следвало да притежава валиден документ за пътуване, тъй като за него са били налице условията на чл. 19 ал. 1 т. 1 ЗЧРБ.

Съгласно чл. 8 ал. 1 ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква.

Не са предвидени изключения, при които чужд гражданин може да влезе на територията на страната без редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване.

Съгласно легалната дефиниция, дадена в § 1 т. 3 от ДР на ЗЧРБ, "Паспорт или заместващ го документ за пътуване" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл.

Чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква.

В разпоредбата на чл. 8 ал. 2 и ал. 3 ЗЧРБ са посочени случаите, при които не е необходима виза за влизане в страната ни, а именно не се изисква виза, когато това е предвидено в Регламент (ЕО) №539/2001 на Съвета, в други актове на ЕС с обвързващо действие, в международен договор, по който Република България е страна, или в акт на Министерския съвет.

Не се изисква виза и когато чужденецът притежава валидно разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България. Съгласно Регламент (ЕО) №539/2001 на Съвета, не е необходима виза, когато лицето притежава статут на бежанец или е без гражданство.

По делото не се установяват подобни изключения. Филипинският гражданин не притежава и карта за продължително или за постоянно пребиваване в страната, като не попада в изключенията за непритежаване на виза, а липсата на такава и съответно неосъществения контрол по нейното наличие от страна на превозвача, води на основание за ангажиране на отговорността му. Превозвачът е бил длъжен да извърши проверка дали пътникът притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, преди да издаде превозен документ – билет и бордна карта. Като не е осъществил тази проверка, жалбоподателят-ЮЛ е допуснал нарушение на чл.

20 ал. 1 т. 1 вр. чл. 19 ал. 1 т. 1 ЗЧРБ. Административното нарушение е довършено на територията на Република България, поради което съгласно чл. 4 ЗАНН, следва да се разглежда съгласно българското законодателство, а след като нарушението е довършено на територията на България, то са нарушени и материалноправните норми по ЗЧРБ.

Неоснователни са възраженията в жалбата, че при преминаването на вътрешни граници на Европейския съюз, виза не се изисква.

Република България е страна - членка на ЕС, но не е страна – членка на Шенгенското пространство и няма вътрешни граници с другите държави от него съгласно Регламент (ЕС) №562/2006 г. и Регламент (ЕС) №399/2016 г. на Европейския парламент и съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекса на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) /в този смисъл са и решение №7215/02.12.2021 г. по КНАХД №9729/2021 г. на АССГ, XV-ти касационен с-в, решение №7673/17.12.2021 г. по КНАХД №7922/2021 г. на АССГ, XVIII-ти касационен с-в; решение №1167/24.02.2022 г. по КНАХД № 12009/2021 г. по описа на АССГ, XV-ти касационен с-в/.

Доколкото се касае за отговорност на юридическо лице, която е обективна и безвиновна, то съдът не следва да обсъжда въпроса за субективната страна на нарушението.

За неизпълнението на установените с чл. 20 ЗЧРБ задължения за виновния превозвач, с нормата на чл. 51 ЗЧРБ е предвидено административно наказание "глоба" или "имуществена санкция в границите от 2 000 до 10 000 лв. за всяко превозвано лице. Наказващият орган правилно е приложил санкционната разпоредба на чл. 51 ЗЧРБ, като е наложил на дружеството-жалбоподател имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

В случая, съдът намира, че не е налице "маловажен" случай на административно нарушение, поради което разпоредбата на чл. 28 ЗАНН е неприложима. Извършеното административно нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи на административни нарушения от този вид.

Поради изложените съображения, съдът намира, че наказателното постановление следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

При този изход на делото основателна е претенцията на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като искането е направено своевременно.

Възнаграждението следва да бъде определено в посочения размер в чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена въз основа на законовата делегация по чл. 37 от ЗПП размер на 120 лв.